

Sygn. akt I ACa 1213/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Marzanna Góral

Sędzia SA – Przemysław Kurzawa

Sędzia SO del. – Dariusz Dąbrowski (spr.)

Protokolant – st. sekr. sąd. Aneta Zembrzaska

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P., K. P. i M. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt XXIV C 1/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz A. P., K. P. i M. K. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt **I ACa 1213/13**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 grudnia 2012 roku powodowie – A. P., K. P. i M. K. – sprecyzowanym pismami procesowymi z dnia 19 grudnia 2012 roku oraz z dnia 28 stycznia 2013 roku domagali się zasądzenia od (...) S.A. w W.:

- kwoty 165.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dla A. P. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wezwania do zapłaty, tj. 6 lutego 2012 roku, do dnia zapłaty na podstawie art. 446 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c.;

- kwoty 165.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dla K. P. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wezwania do zapłaty, tj. 6 lutego 2012 roku, do dnia zapłaty na podstawie art. 446 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c.;

- kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dla M. K. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wezwania do zapłaty, tj. 6 lutego 2012 roku, do dnia zapłaty na podstawie art. 446 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c.

Nadto powodowie żądali zasądzenia od pozwanej na rzecz powodów kosztów procesowych w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Warszawie XXIV Wydział Cywilny zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz: K. P. kwotę 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2012 roku do dnia zapłaty, A. P. kwotę 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2012 roku do dnia zapłaty i M. K. kwotę 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2012 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części. Nadto zasądził do (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz K. P. kwotę 3.000 zł, na rzecz A. P. kwotę 3.000 zł, a na rzecz M. K. kwotę 1.500 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 4.000 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od uwzględnionego powództwa K. P. i A. P., nie obciążając stron kosztami procesu w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał na następujące ustalenia i motywy swego rozstrzygnięcia.

Powodowie domagali się zasądzenia na ich rzecz zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci osoby najbliższej - P. P., opierając roszczenia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. - z tytułu naruszenia ich dóbr osobistych w postaci więzi rodzinnej.

Powodowie, jako osoby bezpośrednio poszkodowane wypadkiem z 4 września 2007 roku, wskutek którego zostały naruszone ich własne dobra osobiste, byli czynnie legitymowani do wystąpienia z żądaniem przyznania im zadośćuczynienia na mocy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Sąd Okręgowy wskazał na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 roku sygn. akt III CZP 32/11, w której stwierdzono, że osoba dochodząca zadośćuczynienia za spowodowanie śmierci osoby najbliższej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio. Ten sam czyn niedozwolony może bowiem wyrządzać krzywdę różnym osobom. Źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Sąd Najwyższy wyraził przekonanie, że również osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 k.c. może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego.

W ocenie Sądu Okręgowego pozwane towarzystwo ubezpieczeń było legitymowane biernie w niniejszej sprawie. Nie było sporne w toku procesu, że pozwany ponosi odpowiedzialność cywilnoprawną za szkody wynikające z wypadku komunikacyjnego z 4 września 2007 roku. Sprawca wypadku, jako posiadacz pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), był w dniu zdarzenia ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, działającym od 1 października 2012 roku pod firmą (...) S.A. Odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku z 4 września 2007 roku wynika z art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 i nast. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Z mocy przywołanych przepisów pozwany był obowiązany do naprawienia szkód wynikających z wypadku, w tym także do naprawienia szkody wyrządzonej przez naruszenie dóbr osobistych powodów w postaci prawa do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi rodzinnej łączącej ich z P. P.. Przywołane przepisy nie wyłączały bowiem tego rodzaju odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń. Art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nie stanowi o wyłączeniu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w zakresie zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych osób bliskich osoby zmarłej w wyniku czynu niedozwolonego (wypadku komunikacyjnego), za który odpowiedzialność ponosi jego sprawca. Skoro posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu szkodę, której następstwem jest między innymi śmierć, to w ramach zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel przejmuje odpowiedzialność sprawcy. Taka jest istota ubezpieczenia się od odpowiedzialności cywilnej. Ani z przepisów ustawy, ani z postanowień umownych nie wynika przy tym, aby odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę doznaną w wyniku naruszenia dóbr osobistych

osób najbliższych osoby zmarłej, wywołaną śmiercią na skutek wypadku spowodowanego przez kierującego pojazdem mechanicznym, za którą ponosi on odpowiedzialność, była wyłączona. Takie wyłączenie musiałoby być zresztą wyraźne. W uchwale z 20 grudnia 2012 roku, III CZP 93/12 Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - w brzmieniu sprzed 11 lutego 2012 roku - nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. W świetle zaprezentowanych wywodów legitymacja procesowa bierna pozwanej spółki nie budzi wątpliwości.

Strona pozwana zdaniem Sądu Okręgowego nie udowodniła, aby naruszenie dóbr osobistych powodów nie było bezprawne. Do naruszenia dóbr osobistych powodów doszło na skutek wypadku, którego sprawca umyślnie naruszył obowiązujące przepisy ruchu drogowego. Sprawca ten postąpił w sposób bezprawny i zawiniony, za co został prawomocnie skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności. Do naruszenia dóbr osobistych powodów doszło więc wskutek zachowania bezprawnego i zawinionego.

W okolicznościach niniejszej sprawy zostały w ocenie Sądu Okręgowego wykazane przesłanki uzasadniające przyznanie powodom zadośćuczynienia za naruszenie ich dóbr osobistych na mocy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Art. 448 k.c. wskazuje, że w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać odpowiednią sumę zadośćuczynienia pieniężnego. Kwestią sporną między stronami była także wysokość zadośćuczynienia należnego powodom. Rodzice zmarłego P. P. domagali się kwot po 165.000 zł dla każdego z nich. Siostra zmarłego żądała przyznania jej zadośćuczynienia w wysokości 50.000 zł. Zdaniem Sądu, żądane przez powodów sumy nie były odpowiednie w rozumieniu art. 448 k.c.

Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę całokształt okoliczności rozpoznawanej sprawy, uznał, że odpowiednimi sumami zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez A. P. i K. P. w związku z naruszeniem ich dóbr osobistych w postaci więzi rodzinnej w wyniku wypadku z 4 września 2007 roku będą kwoty po 100.000 zł na rzecz każdego z nich. Rozmiar krzywdy doznanej przez rodziców P. P. w związku z jego śmiercią uzasadnia przyznanie im kwot po 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Odnosząc się zaś do powódki M. K. w ocenie Sądu Okręgowego krzywda polegająca na psychicznych cierpieniach uzasadniała przyznanie jej kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych, uznając iż zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia w większym rozmiarze byłoby nieodpowiednie, nadmierne.

Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego towarzystwa ubezpieczeń na rzecz A. P. kwotę 100.000 zł, na rzecz K. P. kwotę 100.000 zł oraz na rzecz M. K. kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane przez nich krzywdy wskutek naruszenia ich dóbr osobistych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 marca 2012 roku do dnia zapłaty, stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 455 k.c. Sąd Okręgowy wskazał, że powodowie wezwali pozwaną spółkę do zapłaty na ich rzecz zadośćuczynienia za naruszenie ich dóbr osobistych w związku ze śmiercią P. P. w piśmie z 6 lutego 2012 roku. W tym piśmie wyznaczyli pozwanej termin 14 dni na zapłatę. Powodowie nie przedstawili dowodu doręczenia pozwanej wezwania z 6 lutego 2012 roku, od którego można byłoby liczyć 14-dniowy termin na zapłatę. Jednak w piśmie z 14 marca 2012 roku pozwana spółka odpowiedziała na wezwanie do zapłaty. W pisemnej odpowiedzi przyznała, że otrzymała wezwanie do zapłaty z 6 lutego 2012 roku. Z racji, iż pozwana w piśmie z 14 marca 2012 roku jednoznacznie odmówiła wypłaty zadośćuczynienia, uznać trzeba, że od tego dnia pozostaje ona w opóźnieniu z zapłatą na rzecz powodów zadośćuczynienia i od tego dnia należą się powodom odsetki za opóźnienie. Sąd Okręgowy podkreślił, że już na dzień 14 marca 2012 roku rozmiar krzywd doznanych przez powodów uzasadniał przyznanie im kwot zadośćuczynienia w wysokości zasądzonej w punkcie pierwszym wyroku. Zasadne więc było przyznanie im zadośćuczynienia od dnia 14 marca 2012 roku, a nie dopiero od dnia wyrokowania.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy oddalił powództwo jako nieuzasadnione, uznając, że przyznanie powodom zadośćuczynienia w wyższej wysokości od kwoty wskazanych w punkcie pierwszym wyroku byłoby nadmierne z uwagi na aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa.

Sąd Okręgowy wskazał, że dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy nie miała znaczenia okoliczność, że pozwana spółka w 2010 roku w ramach toczącego się postępowania likwidacyjnego wypłaciła na rzecz A. i K. P. przewidziane w art. 446 § 3 k.c. odszkodowanie w wysokości po 15.000 zł dla każdego z nich oraz zwrot kosztów pogrzebu. Uregulowane w art. 446 § 3 k.c. odszkodowanie z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej najbliższych członków rodziny zmarłego służy naprawieniu szkody majątkowej, a nie służy naprawieniu krzywdy jako szkody niemajątkowej. Sumy przyznane więc rodzicom P. P. w 2010 roku w ramach postępowania likwidacyjnego nie stanowiły zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną im wskutek śmierci ich syna. Roszczenie najbliższych członków rodziny zmarłego o przyznanie stosownego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, które zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej, jest rodzajowo i normatywnie odmienne od roszczenia o przyznanie stosownego odszkodowania określonego w art. 446 § 3 k.c.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. i obciążył stronę pozwaną kosztami sądowymi w takim zakresie, w jakim przegrała ona sprawę, opłatami od pozwu od uwzględnionej części powództwa. Nadto na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 4.000 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty od uwzględnionego powództwa A. P. i K. P. oraz kwotę 1.500 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty od uwzględnionego powództwa M. K..

Mając na względzie charakter niniejszej sprawy oraz ostateczny wynik procesu, w tym fakt, że powództwo nie zostało uwzględnione w całości, a strony poniosły koszty zastępstwa procesowego w takiej samej wysokości, Sąd Okręgowy nie obciążył stron kosztami procesu w pozostałym zakresie.

Apelacją od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygnaturze XXIV C 1/13 pozwana zaskarżyła wyrok w części w zakresie pkt. 1 sentencji wyroku zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- przepisu art. 23 kc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu, iż istnieje dobro osobiste w postaci więzów rodzinnych, a w konsekwencji

- przepisów art. 24 § 1 kc w związku z przepisem art. 448 kc, poprzez ich zastosowanie w okolicznościach faktycznych sprawy, w których ww. przepisy nie znajdowały zastosowania skutkujące uznaniem, iż w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia dobra osobistego powodów w postaci więzów rodzinnych oraz przyznaniem im zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku naruszenia tak określonego dobra osobistego,

- przepisu art. 448 kc poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, iż przyznane na rzecz powodów, tytułem zadośćuczynienia kwoty są odpowiednie w rozumieniu wskazanego przepisu.

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. przepisu 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających tj. poprzez uznanie, iż powodowie wykazali fakt istnienia dobra osobistego w postaci więzów rodzinnych, a także na błędnym ustaleniu rozmiaru krzywdy doznanej przez powodów.

Pozwany na podstawie art. 369 § 1 pkt 5 k.p.c. wniósł, o uwzględnienie apelacji, zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów postępowania, także kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powodowie wnieśli o jej oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie, albowiem nie zawierała żadnych argumentów, które mogłyby podważyć prawidłowe rozstrzygnięcie Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, akceptując też w pełni poczynione w oparciu o nie wywody prawne.

Przedstawione przez odwołującego się zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego, a więc przepisów art. 23 k.c., 24 k.c. oraz 448 k.c. nie zasługują na uwzględnienie.

Nie sposób się zgodzić z twierdzeniem apelacji, iż nie istnieje dobro osobiste w postaci więzów rodzinnych. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22.10.2010 roku wydanej w sprawie III CZP 76/10 (publ. LEX 604152) stwierdził, że „trudno byłoby znaleźć argumenty sprzeciwiające się zaliczeniu do tego katalogu również więzi rodzinnych. Więzi te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.r.o.). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c.” Sąd Apelacyjny w pełni powyższe podziela. Należy przy tym dodać, że pozwany nie przytoczył żadnych argumentów, które mogłyby z powyższym poglądem konkurować. Zacytowanych zaś w apelacji poglądów doktryny nie sposób odnieść do sytuacji faktycznej i prawnej obejmującej przedmiotowe postępowanie. Wskazany zaś w punkcie (14) apelacji komentarz do kodeksu cywilnego został przygotowany przed wydaniem przez Sąd Najwyższy powyżej cytowanej uchwały, a pogląd w nim przedstawiony o wątpliwej możliwości wyodrębnienia więzów rodzinnych jako dobra osobistego, nie znalazł uznania w doktrynie, a także bogatym orzecznictwie polskich Sądów, w tym Sądu Apelacyjnego w Warszawie (np. wyrok z dnia 16.09.2013 roku w sprawie I ACa 1270/12 – publ. LEX 1335752). Także Sąd rozpoznający niniejszą apelację, jak wyżej wskazano, w pełni podziela pogląd uznający więzi rodzinne za dobro osobiste, które podlega ochronie na podstawie przepisów art. 24§1 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Wobec treści przytoczonej powyżej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22.10.2010 roku nie znajduje żadnego uzasadnienia teza wskazana w punkcie (18) apelacji, jakoby Sądy w Polsce zasądzały zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej na podstawie art. 24§1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. bez wyraźnej podstawy prawnej. W pierwszej kolejności wskazać należy, że przedstawiona przez odwołującego się teza nie zawiera żadnej argumentacji, gdyż za taką nie sposób uznać odwołanie się do treści kodeksu zobowiązań z dnia 23.10.1933 roku lub uwag Rady Legislacyjnej do projektu ustawy o zmianie kodeksu cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Aby podważać jednolitą linię orzeczniczą potwierdzoną cytowaną wyżej uchwałą Sądu Najwyższego należałoby przedstawić bogatszą argumentację opartą na wnikliwej analizie zastosowanych przepisów. Wobec tak sformułowanego zarzutu apelacyjnego i jego uzasadnienia Sąd Apelacyjny pozostanie na wskazaniu, że w pełni aprobuje dotychczasowe stanowisko wykształcone w judykaturze, iż art. 24§1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. stanowi podstawę do zasądzenia zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej.

Także bezpodstawny jest zarzut braku legitymacji biernej po stronie pozwanego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko wyrażone w tym zakresie przez Sąd I Instancji i przyjmuje je za własne. W tym miejscu należy wskazać na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22.08.2013 roku wydane w sprawie IV CSK 200/13 (publ. portal orzecznictwa Sądu Najwyższego), w którym to Sąd odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej zakładu ubezpieczeń co do ustalenia, „czy istnieje możliwość skutecznego dochodzenia roszczeń od zakładów ubezpieczeń z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych przez najbliższych członków rodziny poszkodowanych wskutek nieszczęśliwych zdarzeń, które miały miejsce przed datą nowelizacji kodeksu cywilnego”, stwierdzając, że jest to jednolicie w orzecznictwie rozstrzygnięte.

Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw do uznania za prawidłowy zarzut naruszenia art. 448 k.c. Sąd I Instancji bardzo szczegółowo opisał więzi rodzinne łączące zmarłego z jego najbliższymi, a następnie rozmiar krzywdy doznanej przez powodów w wyniku śmierci P. P.. Sąd Apelacyjny wywody te w pełni podziela i uznaje za własne. W tym stanie rzeczy należy uznać miarkowanie przyjęte przez Sąd Okręgowy za prawidłowe, zgodne z zasadami przyjętymi przez

orzecznictwo. Pozwany nie wykazał na czym przyznane zadośćuczynienie miałyby stanowić wzbogacenie powodów, jak też przerwanie przez powodów leczenia psychiatrycznego miałyby wpływać na miarkowanie orzeczonych kwot.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy ocenić jako całkowicie chybiony. Przepis art. 233 §1k.p.c. dotyczy oceny dowodów przez sąd i stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie wskazano, iż jego naruszenie może polegać na błędnym uznaniu,

że przeprowadzony w sprawie dowód ma moc dowodową i jest wiarygodny albo że nie ma mocy dowodowej lub nie jest wiarygodny. Jednocześnie przyjęto, że prawidłowe postawienie tego zarzutu wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad lub przepisów, które naruszył sąd przy ocenie poszczególnych, określonych dowodów (zob. wyrok SN z dnia 28 kwietnia 2004 roku, V CK 398/03, LEX nr 174215; wyrok SN z dnia 13 października 2004 roku, III CK 245/04, LEX nr 174185).

Pozwany, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie wskazywał, które dowody jego zdaniem zostały ocenione wadliwie i z jakich przyczyn taka ocena jest niewłaściwa w świetle zasad określonych w tym przepisie.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu (kosztach zastępstwa procesowego) orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.